

k soustavnosti jednání stěžovatelova, to tím spíše, že v útocích na cizí úrodu pokračoval přes napomínání se strany majitelky pozemku. Nikoliv neprávem usuzuje proto rozsudek, že stěžovatel jednal v úmyslu zlodějském, t. j. patrně, že zasahuje v rozsahu pro majitelku pozemku dosti citelném do majetkových práv jiné osoby a opatřuje vlastníku pasených dobytčat — úsporou jinakého krmiva nebo jinaké píce — majetkový prospěch nikoliv bezvýznamný. Nezáleží ani na tom, že není zjištěno, že vlastníkem dobytčat byl sám obžalovaný. Zákonný znak »pro svůj užitek« neznamená, že z krádeže těží právě pachatel; stačí, že těží jiná osoba než vlastník a dosavadní držitel odňaté věci tím, že pachatel nakládá ve prospěch této třetí osoby s věcí po odnětí nebo — jako při pasení na cizím pozemku — samým odnímáním jí způsobem, jenž je výkonem práva vlastnického, a proto přísluší jen majiteli věci neb osobě jím k tomu oprávněné. Z úvah těch nelze spatřovati právní omyl v tom, že prvá stolice shledala v opětovném pasení dvou volů na cizím poli přestupek krádeže, ačkoliv není zjištěna ani přesná cena nikoliv nepatrného množství odcizeného jetele a není zjištěno, zda pachatel byl vlastníkem pasených dobytčat.

Čís. 3080.

Předmětem ochrany vrchnostenských osob podle § 312 tr. zák. není jejich osobní čest, nýbrž autorita úřední, která může býti zlehčena způsobem zakládajícím skutkovou podstatu přestupku podle § 312 tr. zák. také tehdy, když vrchnostenská osoba sama urážku jako takovou osobně nepostřehla nebo nepocítila; nezáleží na tom, zda k urážce došlo v přítomnosti třetích osob či jen tváří v tvář vrchnostenské osobě samotné; nevyžaduje se, aby čin byl spáchán veřejně.

Podmíněné odsouzení (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. n. a.).

»Škodou« ve smyslu § 4 zákona jest rozuměti pouze újmu hmotnou, plynoucí přímo ze samého trestného činu; nespádají sem útraty právního zastoupení.

(Rozh. ze dne 8. února 1928, Zm I 722/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalované proti rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 25. října 1927, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou přestupky podle §§ 312 a 460 tr. zák., pokud napadla rozsudkový výrok, jímž bylo obžalované podle § 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. uloženo, by ve zkušební době nahradila soukromému účastníku Janu S-ovi útraty právního zastoupení 300 Kč, a výrok ten zrušil. Ve všech ostatních směrech zmateční stížnost zavrhl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Ve slovech, která podle rozsudkového zjištění obžalovaná opětně pronesla k přísežnému polnímu hlídači S-ovi, shledal nalézací soud

vším právem nadávky, jimiž byla jeho úřední autorita jako vrchnostenské osoby zlehčena, a stačí, praví-li se v tom směru v rozsudkových důvodech, že toto zlehčování pokud se týče urážka plyne již z doslovu výroku samotného. Nemůže býti proto řeči o pouhém »nezdvořilém a nevlídném« odmítnutí S-ova zakročení. Právně mylným je též názor stížnosti, že pojmovým znakem skutkové podstaty každé soudně trestné urážky, způsobené nadáváním nebo hanobením jest veřejnost. Stížnost má patrně na zřeteli předpisy §§ 491 a 496 tr. zák., přehlíží však, že právě na rozdíl od těchto trestních ustanovení, vyžadujících již podle svého doslovu k trestnosti soukromých urážek, by čin byl spáchán veřejně nebo před více lidmi, je podle § 312 tr. zák. trestnou každá urážka některé z osob jmenovaných v § 68 za výkonu vrchnostenského příkazu, úřadu nebo služby bez rozdílu, zda k ní došlo v přítomnosti třetích osob či po případě jen tváří v tvář osobě vrchnostenské samotné. Tím méně se vyžaduje ke skutkové podstatě § 312 tr. zák., by čin byl spáchán veřejně. Rozsudek zjišťuje, že před tím, než S. strhl obžalované nůši a než se obžalovaná proto rozčílila a byla domnělým výrokem přestrašena, věděla, že jedná s osobou vrchnostenskou a že tuto okolnost pustila s mysli teprve, když ve strachu a v rozčilení nad tím, že jí S. strhl nůši, jala se oháněti srpem. S tímto rozsudkovým předpokladem povahy ryze skutkové ocitá se stížnost v rozporu podle § 288 čís. 3 tr. ř. nepřipustném, když, dovolávajíc se hmotněprávního důvodu zmatku čís. 9 b) § 281 tr. ř. namítá, že, vzal-li nalézací soud za prokázáno, že S. je člověkem prchlým a že to bylo známo také obžalované, bylo by na místě z toho dovozovati, že obžalovaná ihned, jakmile S-a spatřila, byla tak rozčílena, že nevěděla, co mluví. Na rozčilení obžalované v době činu vzal nalézací soud náležitý zřetel tím, že jí při výměře trestu přiznal jako okolnost polehčující také prudké hnutí mysli.

Obžalované, již byl povolen odklad výkonu trestu na dobu tří let, bylo rozsudkem podle § 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. zák. a n. zároveň uloženo, aby ve zkušební době nahradila soukromému účastníku Janu S-ovi útraty právního zastoupení 300 Kč. Stěžovatelka napadá tento výrok právem jako protizákonný, uplatňujíc věcně důvod zmatečnosti čís. 11 § 281 tr. ř. námitkou, že ke škodě, jejíž náhrada může býti uložena podle § 4. zákona o podm. ods., nepatří útraty právního zastoupení druhé strany. Dlužno jí přisvědčiti; neboť, nelze-li ke škodě ve smyslu uvedeného §, kterou jest rozuměti pouze újmu hmotnou, plynoucí přímo ze samého trestného činu, počítati útraty trestního řízení vůbec, nelze důsledně pojem »škody« rozšiřovati ani na útraty právního zastoupení některé ze stran, tedy v souzeném případě ani na útraty soukromého účastníka. Napadeným výrokem vykročil tedy nalézací soud, vyměřuje trest, ze své trestní pravomoci způsobem, zakládajícím zmatečnost ve smyslu § 281 čís. 11 tr. ř.

Čís. 3081.

Telegrafy (zákon ze dne 23. března 1923, čís. 60 sb. z. a n.).

K trestnosti zřízení telegrafu ve smyslu § 18 odst. první zákona se nevyžaduje, by radiotelefonní stanice byla již sestavena tak, že ji lze